

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

E.K. Johnston

O mie de nopți

Traducere din engleză de
Mihaela Apetrei

TREI

i.

Nu știm de ce am venit dinspre mare către acest pământ neprimitor și prăfuit, dar știm că suntem mai puternici decât el.

Făpturile care trăiesc aici se târăsc sub soarele necruțător, chinându-se să supraviețuiască așa cum pot din ce le oferă nisipurile, înainte de a se întoarce într-însele, ca hrană pentru corbi sau mai rău de-atât. Nouă nu ne face rău soarele, iar nisipul nu e pentru noi decât o mică neplăcere trecătoare. Suntem mai puternici, mai aspri și mai bine croiți pentru viață. Cu toate astea, când am ajuns pentru prima dată aici, a trebuit să ne luptăm.

Oamenii erau mulți, noi eram puțini. Nu i-am înțeles, nici ei pe noi, și de aceea s-au temut. Ne-au întâmpinat cu arme primitive, cu bolovani și cu foc strălucitor, și am aflat atunci că sângele nostru poate înroși pământul la fel ca al lor, până când am învățat să ne făurim trupuri care nu sângeau. Ne-am retras în deșert, departe de oaze, în locuri încinse de soare unde nu ne puteau urma, și de acolo am privit. Și am așteptat să vină și timpul nostru.

Ei au murit, dar noi nu. Pe măsură ce curgea timpul, am învățat din ce în ce mai multe despre ei. I-am privit domesticind vite, apoi cai. I-am văzut învățând să tundă oile și să

dărăcească lâna. Când torc, simțim smucitura din fiecare răsucire a fusului, iar când țes, simțim un zbucium până-n măduva oaselor.

Am râvnit la lucrurile pe care le făureau, pentru care aveam timp, dar prea puțină îndemânare ca să le meșterim noi înșine. Întotdeauna era mai simplu să le furăm. Așa că le-am furat. Țesători pe care i-am răpit și i-am dus în locuințele noastre din deșert. I-am hrănit cu nisip și ei au crezut că este un festin, iar înainte de a-și da duhul ne-au făurit lucruri minunate. Fierari pe care i-am smuls din paturile lor și i-am muncit atât de mult în fața focului, încât pielea li s-a umplut de bășici. Au făurit bijuterii și pumnale înainte de a plăti cu viața lor pentru ele, iar noi ne-am împodobit cu rodul mâinilor lor.

În timp ce ei lucrau, noi ne simțeam din ce în ce mai însuflețiți și, în curând, cei mai tineri dintre noi s-au aventurat de bunăvoie în lume, ca să ucidă și mai mulți artizani. S-au întors cu forțe noi și o putere mai mare, purtând coliere făcute din oasele de la degetele celor de care se folosiseră pentru a reuși.

Mie nu mi-a fost niciodată suficient.

Am năzuit mai mult.

Și într-o zi, în deșert, am întâlnit un vânător care pierise din vederea străjerului său.

Și l-am răpit.

L-am răpit.

1

Lo-Melkhiin a ucis trei sute de fecioare înainte de a veni și în satul meu, căutându-și soață.

Acea dintre noi pe care o va alege va deveni eroină. Ne va dăruia celorlalte viața. Lo-Melkhiin nu se va întoarce înainte de a se căsători cu câte o fecioară din fiecare cătun, din fiecare oraș, din fiecare mahala aflată între zidurile cetății, pentru că astfel spune legea, așa înspăimântătoare cum este ea. Fata aceasta ne va dăruia nădejde pentru vremea ce va să vină și pentru iubire, nouă, celor care rămânem în urmă.

După ce va trece în neființă, ea va ajunge negreșit o mică zeiță. Va pleca dintre noi, dar vom păstra o parte din sufletul ei, pe care o vom hrăni cu puterea amintirilor noastre. Numele ei va fi șoptit în cuviincioasă tăcere, în jurul altarelor proaspăt ridicate în cinstea ei. Celelalte fecioare îi vor cânta imnuri de mulțumire, iar vocile lor suave vor fi purtate de vânturile deșertului și împrăștiate peste nisipul fin. Părinții lor vor aduce flori de apă dulce, în ciuda uscăciunii deșertului, și rădăcini murate de prun, lăsate în semn de ofrandă. Acea dintre noi pe care o va alege nu va fi niciodată uitată.

Și, cu toate astea, ea va fi moartă.

De fiecare dată, aceeași poveste: Lo-Melkhiin alegea o fecioară și o ducea în qasr¹, să-i fie nevastă. Uneori dura o noapte, alteori mai multe, poate treizeci, însă, în cele din urmă, toate deveneau hrană pentru corbii deșertului. Mergea în fiecare colț al ținutului, în fiecare sat și oraș. Fiecare trib, fiecare familie era în primejdie. Le devora la fel cum un copil grijuliu mănâncă niște curmale: una câte una, căutând-o mereu pe cea mai dulce și negăsind, în schimb, niciuna care să-i fie pe plac.

Când a ajuns și în satul meu, nu m-am temut pentru mine însămi. Mă mulțumeam, de multă vreme, să trăiesc în umbra surorii mele, mai mare decât mine cu zece luni, dar născută în același an. Dintre noi, ea era cea frumoasă. Eu eram ce prisosea. Înainte de legea lui Lo-Melkhiin, înainte de teroarea patului conjugal întins dincolo de nisipuri, așa cum un prun însetat se întinde după apă, am știut că mă voi mărita după sora mea, pesemne cu vreun frate sau văr al promiselui ei. Ea era giuvaierul, însă cum nu voia nicidecum să se despartă de mine, lucru bine știut în sat, eram privite ca o pereche. Nu putea fi vorba să devin soție de-a doua în casa ei — tata era un om prea puternic ca să se întâmple una ca asta, dar urma să capăt un soț de rang mai mic.

— Nu ești lipsită de frumusețe, mi-a spus ea, în timp ce priveam deșertul ars de soarele celei de-a paisprezecea veri a vieții noastre, și știam că e adevărat ce spune.

Mamele noastre erau frumoase amândouă, iar tata trecea și el drept un bărbat chipeș. Din ceea ce vedeam, eu și soră-mea semănăm foarte mult. Aveam pielea de

culoarea mierii, mai întunecată atunci când stăteam în soare și vânt, părul lung ne ajungea la călcâie, negru precum aura din jurul stelelor, în adâncimea nopții. Trebuie să fi fost ceva diferit însă în chipurile noastre, poate conturul ochilor sau rotunjimea buzelor. Știam că vederea surorii mele poate să-mi taie răsuflarea. Nu-mi văzusem niciodată propriul chip. Aveam puțin bronz sau cupru, iar singurul ochi de apă se afla în adâncul fântânii.

— Eu nu sunt tu, i-am spus, fără răutate.

Niciodată nu mă făcuse să mă simt mai prejos decât ea și nu avea decât dispreț pentru cei care se purtau astfel.

— Așa-i, a răspuns. Iar bărbaților le va lipsi imaginația de a ne vedea ca două ființe diferite, nu ca una singură. Țsta-i un lucru pe care îl deplâng.

— Eu nu, i-am spus, și așa și era. Pentru că te iubesc mai mult decât iubesc ploaia.

— Ce minunat lucru, mi-a răspuns râzând. Îmi vezi chipul în fiecare zi și totuși nu te-ai plictisit de el.

Și alergam împreună, sigure pe picioarele noastre în nisipurile mișcătoare.

Eram puternice împreună, cărând găleata cu apă între noi, ca să împărțim povara. Marginile groase de ceramică o îngreunau chiar și când era goală, dar avea patru mânere, iar noi, patru mâini. Învățaserăm trucul ăsta de mici, când primeam ca răsplată smochine zaharosite, dacă reușeam să nu risipim, în mers, decât un pic de apă. Chiar și când am crescut destul de mari ca să cărăm fiecare câte o căldare, duceam corvoada tot împreună, și multe altele în plus. La cele mai multe dintre acestea, fie că era vorba despre țesut sau gătit, fie să gonim șerpii veninoși care veneau la fântâna noastră, eram la fel de pricepute. Eu cântam și istoriseam mai bine cântecele și

¹ Palat, reședință (în lumea arabă). (N.t.)

poveștile moștenite din străbuni, dar sora mea își găsea propriile vorbe atunci când avea ceva de spus, fără să se bizuie pe ce fac ceilalți pentru a se face înțeleasă. Poate patima aceea o făcea minunată, dar poate că o făcea, în același timp, diferită de mine la chip. Poate că de asta nu m-am plictisit de ea.

Mă temeam că și Lo-Melkhiin ar putea crede că înfățișarea surorii mele era, în sfârșit, acel lucru de care nici el nu s-ar plictisi. La început se căsătorise numai cu fete frumoase, fiice ale nobililor cu rang înalt sau ale neguțătorilor bogăți. Însă când soațele au început să moară, acestor oameni puternici nu le-a plăcut și au început să caute în altă parte neveste pentru Lo-Melkhiin. Au pornit să scotocească satele după femei care i s-ar potrivi și, pentru o vreme, nimeni nu a dat atenție mulțimii de fete sărace care se îndreptau către moarte. Curând totuși, sătucurile au băgat de seamă pierderea fecioarelor și au încetat negoțul cu orașele. Din clipa aceea, a fost împământenită legea: câte o fată din fiecare sat și din fiecare mahala dintre zidurile orașului, apoi o lua de la capăt. Atât de multe fete au fost pierdute pe vecie, încât nu voiam să-mi pierd și eu sora. Poveștile spuneau limpede două lucruri: Lo-Melkhiin nu pleca fără o fecioară și întotdeauna ea era sortită pieirii.

Când praful se ridica peste deșert, înțelegeam că vine. Știa bine câți suntem și mai știa că oamenii care au fete trebuie să i le aducă. Numărătoarea era întocmită prin lege, calea prin care bărbații puteau să-și spună că așa e corect.

— Dar nu este, șoptea sora mea, pe când stăteam lungite sub cerul liber, privind răsăritul stelelor, în cea de-a șaptesprezecea mea vară.

— Ei nu se căsătoresc și apoi mor.

— Nu, îi răspundeam. Ei nu fac asta.

Stăteam așa, în umbra cortului tatei, și așteptam. În jur, aerul gemea de plânsete și suspine; mamele își păzeau fiicele, iar tații se plimbau neliniștiți de colo-colo, neputincioși, fiindcă nu voiau să încalce legea. Tata nu era aici. Trebuise să plece pentru negoț. Nu știuserăm că Lo-Melkhiin urma să vină. Când se va întoarce, tata va afla că și-a pierdut floarea cea mai frumoasă și i-a rămas numai buruiana, să facă apoi ce vrea cu ea.

Părul îmi scăpase de sub vâl și ambele îmi fluturau sălbatic peste față. Sora mea își legase cosițele și stătea cu umerii drepți, cu vâlul împins spre spate și cu pletele negre lucind în soare. Privea afară, spre vijelia care se apropia, dar în ochii ei mocnea o furtună care o făcea și mai frumoasă. Nu puteam s-o pierd și, negreșit, dacă Lo-Melkhiin apuca s-o vadă, era pierdută.

M-am gândit la toate poveștile auzite, cele șoptite în căminul mamei mele și cele spuse cu vocea puternică a tatei, când bătrânii satului se întâlneau în cortul său, la sfat. Le știam pe toate: de unde am venit, cine au fost înaintașii noștri, ce eroi s-au numărat printre străbunii mei, ce zeițe a zămislit și a iubit familia mea. Am încercat să-mi dau seama dacă în toate acestea este ceva care mi-ar putea fi de folos, dar nu am găsit nimic. Lumea nu văzuse niciodată ceva asemănător lui Lo-Melkhiin și nu aveam povești care să-l înfrunte.

Ceva totuși era. O părticică dintr-o povestioară, despre un războinic ce a asediat o cetate fortificată. Un fragment din alta, unde un tată cu două fiice a fost obligat să aleagă pe care dintre ele o va trimite în deșert, noaptea. O intrigă din povestea a doi îndrăgostiți ce s-au căsătorit

împotriva dorinței taților lor. Un fir dintr-o istorioară despre o bătrână ai cărei fii au fost luați, fără drept, să lupte într-un război care nu era al lor. Existau povești și povești.

Nici măcar una dintre acestea nu avea să-mi salveze sora de la un scurt și crud măritiș, dar aveam din belșug părțile de poveste. Le țineam în mâini ca pe niște fire de nisip și-mi alunecau printre degete, departe, pe măsură ce încercam să adun mai multe. Însă cunoșteam nisipul. Am fost născută în nisip și am învățat să merg pe el. Mi-a zburat în față și l-am cules din mâncare, bob cu bob. Știam că trebuie să-l țin destul de mult în palme, să găsesc un foc potrivit, și nisipul se va întări, preschimbandu-se în sticlă, în ceva ce-mi poate fi de folos.

Sora mea privea norul de praf gândindu-se la Lo-Melkhiin, eu îl priveam gândindu-mă la nisip. M-a îmbărbătat curajul ei în fața furtunii, iar ea mi-a luat mâna și a zâmbit, chiar dacă nu știa ce aveam de gând să fac. Se împăcase deja cu gândul că ea va fi cea care ne va salva, cea sortită să devină o zeitățe, venerată odată ce va fi plecat. Cea care va muri. Dar nu voi îngădui asta.

În timp ce străjerii satului zăreau deja, prin norul de praf, sclipirile armurii de bronz și auzeau zgomotele de copite ale cailor gonind sub soare, în galop, în timp ce vântul zburătăcea cosița surorii mele și încerca să-i smulgă câteva șuvițe cu care să se joace, ca și când s-ar fi temut și el că o va pierde, în tot acest timp, mi-am făcut un plan.

2

Când a venit Lo-Melkhiin, unele dintre fete și-au sfâșiat vălul și și-au tăiat pletele cu foarfecele pentru oi. Le-am privit și le-am simțit teama. Eram singura cu o soră la vârsta potrivită, singura de prisos. Puteam să stau lângă ea și să nu mă vadă nimeni. Celelalte nu aveau pe nimeni care să le apere în acest fel. Trebuiau să-l înfrunte singure pe Lo-Melkhiin și se urâțeau singure, în speranța că vor trece neobservate.

Lo-Melkhiin nu mai băga asta de seamă. Acum nu le mai lua numai pe cele mai frumoase, ci părea că alege la întâmplare. Asta nu însemna că mireasa va avea o soartă mai bună. În drumurile sale alături de caravană, tata auzise că Lo-Melkhiin își ducea noua soață cu el, la qasr, în Oaza cea Mare, unde fecioara era înveșmântată în mătăsuri și parfumată, ca să nu mai miroasă a deșert. Nu mai conta cum arăta în praful satului, pentru că praful poate fi spălat. Dar cât timp exista o fată ca sora mea, care lua ochii bărbaților și zeilor deopotrivă când pășea cu gălețile pline cu apă, legănându-și șoldurile, atunci era sigur că Lo-Melkhiin o va râvni.